

ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu al beat Josepmaria, sacerdot, gràcies innombrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor; digneu-vos atorgar la canonització del beat Josepmaria, i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

Amb l'aprovació de la Congregació per a les Causes dels Sants

Aquest Full Informatiu es distribueix gratuïtament. Els qui desitgin ajudar, amb les seves almoïnes, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar aquests donatius a:

Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants, per gir postal o per transferència al c/c. número 182-4017-57-18820005 del BBVA, agència urbana del carrer de Diego de León 16, 28006 Madrid.

Agraïrem als nostres lectors que ens facin arribar els noms i les dades de les persones a les quals pensin que els agradarà rebre aquest Full Informatiu, o estampes amb l'oració.

Prelatura de l'Opus Dei
Oficina per a les Causes dels Sants
Diego de León 14
28006 Madrid
e-mail: ocs@opusdei.es
Dip. Leg.: B. 6.592-1988
Imprimeix: Litoplex Industria Gráfica sa

Beat
**JOSEPMARIA
ESCRIVÀ
DE BALAGUER**

Fundador
de l'Opus Dei

APUNT BIOGRÀFIC

Amb el meu germà Josepmaria

PARRÒQUIA

Nova església a la seva ciutat natal

MIRACLE

Un pas decisiu cap a la canonització

ENTREVISTA

Una escola per al centenari

Full Informatiu

PRELATURA DE L'OPUS DEI. OFICINA PER A LES CAUSES DELS SANTS

Núm. 25

Any XXV - gener 2002

Centenari del naixement del beat Josepmaria

SUMARI

CENTENARI

Una ocasió
per a aprofundir

pàg 3

APUNT BIOGRÀFIC

Testimoni de
Santiago Escrivà

pàg 4

PARRÒQUIA

Nova església a la seva
ciutat natal

pàg 7

MIRACLE

Un metge és curat
d'una radiodermítis.
Decisiu pas cap a la
canonització

pàg 8

ENTREVISTA

Una escola
per al centenari

pàg 12

LES SEVES ENSENYANCES

On s'uneixen
el cel i la terra

pàg 16

FAVORS

Ens escriuen

pàg 19

HA DIT...

Rabí Kreiman

pàg 23

Podeu trobar més
informació sobre el
beat Josepmaria i
l'Opus Dei a
www.opusdei.org
També podeu
subscriure-us al servei
gratuït de notícies via
e-mail.

El beat Josepmaria Escrivà de Balaguer va néixer a Barbastre (Osca) el 9 de gener de 1902. Va ser ordenat sacerdot a Saragossa el 28 de març de 1925. El 2 d'octubre de 1928, a Madrid, va fundar per inspiració divina l'Opus Dei, que ha obert als fidels un nou camí de santificació enmig del món, a través de l'exercici del treball professional ordinari i en l'acompliment dels propis deures personals, familiars i socials. El 14 de febrer de 1930, el beat Josepmaria Escrivà va entendre, amb la gràcia de Déu, que l'Opus Dei havia de portar a terme el seu apostolat també entre les dones; i el 14 de febrer de 1943 va fundar la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida a l'Opus Dei. L'Opus Dei va ser aprovat definitivament per la Santa Seu el 16 de juny de 1950; i el 28 de novembre de 1982 va ser erigit com a Prelatura personal, que era la forma jurídica desitjada i prevista pel beat Josepmaria Escrivà. Quan va retre la seva ànima a Déu, el 26 de juny de 1975, l'Opus Dei ja s'havia estès pels cinc continents i comptava amb més de 60.000 membres de 80 nacionalitats, al servei de l'Església amb el mateix esperit de plena unió i veneració al Sant Pare i als bisbes que va viure sempre el beat Josepmaria Escrivà. El fundador de l'Opus Dei va ser beatificat per Joan Pau II a Roma el 17 de maig de 1992. El 20 de desembre de 2001, davant del Sant Pare es va llegir el decret d'aprovació d'un miracle atribuït a la seva intercessió, pas necessari perquè es pugui procedir a la canonització. El seu cos reposa a l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau (viale Bruno Buozzi 75, Roma).

El 9 de gener de 2002 es compleixen cent anys del naixement del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. Entre aquesta data i el 9 de gener de 2003 tindran lloc a tot el món nombroses iniciatives. L'objectiu principal de totes les activitats organitzades amb motiu del centenari és que moltes persones s'apropin a Déu i descobriixin l'alegria de la vida cristiana.

JOSEPMARIA ESCRIVÀ
CENTENARI DEL NAIXEMENT

Una ocasió per a aprofundir

El centenari del beat Josepmaria és una altra invitació a difondre la crida universal a la santedat

El 9 de gener de 2002 es compleixen cent anys del naixement del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. A aquesta efemèride feia referència Mons. Javier Echevarría en una recent entrevista: *Aquest centenari no suposa una simple commemoració, ni el mer record d'una data important. Representa més aviat una invitació a reflexionar sobre les ensenyances del fundador de l'Opus Dei, i a descobrir noves maneres de donar més cos a aquestes ensenyances en l'existència ordinària (...). El fundador de l'Opus Dei va gastar tot el seu temps a anunciar Jesucrist, recordant que podem ser plenament deixebles de Crist enmig del món. El centenari ha de ser un ressò d'aquesta veritat cristiana radical, que omple la vida de sentit i d'alegria (Avvenire, 7-VII-2001).*

El beat Josepmaria Escrivà va ajudar milions de persones a cercar la santedat en la vida ordinària. L'any 1967, afirmava en una homilia: *Ens sentim remoguts, amb una forta sotragada al cor, en escoltar atentament aquell crit de sant Pau: la voluntat de Déu és aquesta, la vostra santificació (1 Thes IV, 3). Avui, m'ho proposo un altre cop, i també us ho recordo a vosaltres i a tota la humanitat: la voluntat de Déu és aquesta, que siguem sants. Per a pacificar les ànimes amb una pau autèntica, per a transformar la terra, per a cercar Déu Senyor Nostre en el món i a tra-*

vés de les coses del món, resulta indispensable la santedat personal. En les meves converses amb gent de tants països i dels ambients socials més diversos, sovint em pregunten: I què ens diu, als casats? Què, als qui treballem al camp? Què, a les vídues? Què, als joves?

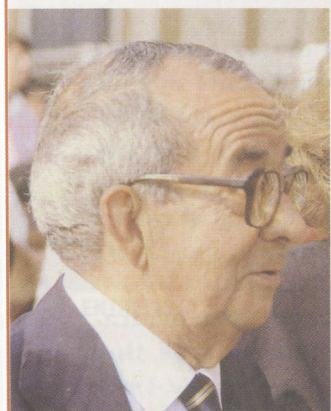
Responc sistemàticament que només tinc una única cassola. I solc

puntualitzar que Jesucrist Senyor nostre va predicar la bona nova per a tothom, sense cap mena de distinció. Una sola cassola i un sol aliment: *el meu aliment és que faci la voluntat del qui m'ha enviat, que dugui a terme la seva obra (Ioh IV, 34)*. A cadascú crida a la santedat, de cadascú demana amor: joves i ancians, solters i casats, sans i malalts, cultes i ignorants, treballin on treballin, siguin on siguin. Només hi ha una manera de créixer en la familiaritat i en la confiança en Déu: *Tractar-lo en l'oració, parlar-hi, manifestar-li –de cor a cor– el nostre afecte (Amics de Déu, 294)*.

El dia de la clausura de l'any jubilar, Joan Pau II animava també a descobrir *"l'alt grau" de la vida cristiana ordinària*, com un pelegrinatge en el temps, a través d'un camí empedrat de coses petites, que els cristians recorren amb el de sig de trobar, tractar i estimar Jesucrist.

“Amb el meu germà Josepmaria”

Del testimoniatge de Santiago Escrivà de Balaguer sobre els anys 1927-1937, que van viure junts a Madrid

Santiago (1919-1994) era el germà petit de Josepmaria.

El març de 1927, quan Josepmaria va marxar a Madrid, la meua mare, Carmen i jo ens vàrem traslladar a Fonç. Josepmaria ens va acomiadar a Saragossa i, tot i que exactament no sé quan va sortir cap a Madrid, imagino que va ser el mateix dia o, com a màxim, l'endemà. Des del març fins a la tardor de 1927 vàrem viure a Fonts, a casa de l'oncle Teodoro. (...) Jo esperava que Josepmaria vindria a veure'ns, però no va ser així. La il·lusió de la seva vinguda em duia a somiar que el veia arribar muntant un cavall blanc. Malgrat tot, no s'oblidava de mi: cada setmana m'enviava, per correu, tebeos. Quan sentia arribar el carter -el Peatón, l'anomenaven-, baixava i agafava el meu paquet de tebeos i “El Debate” del meu oncle Teodoro, que també llegia jo. Moltes vegades no tenia paciència i anava a correus.

A MADRID

A les acaballes de 1927 arribàrem a Madrid la meua mare, Carmen i jo. Josepmaria va venir

a rebre'ns a l'estació i ens va conduir al pis que havia llogat al carrer de Fernando el Catòlico. (...) Aquell any vaig acompanyar molt Josepmaria per Madrid, i em va dur a tots els museus. El curs següent vaig anar als Maristes.

Quan va arribar el moment, Josepmaria em va donar la Primera Comunió. No recordo on, però sí que era, sens dubte, una capella, però no puc precisar si era d'un asil o d'un convent. Només sé que era un lloc proper d'on vivíem, a uns tres o quatre minuts a peu, i al qual anàvem a Missa ordinàriament. Jo no anava vestit de “marineret” perquè a ell no li agradava. Amb ocasió de la Primera Comunió, Josepmaria em va regalar un conjunt de novel·les de Salgari i Juli Verne, però com que jo ja sabia d'abans el lloc on les guardava, ja les havia anat llegint d'amagat. A Josepmaria li agradava molt llegir. Recordo que havia llegit tot Juli Verne. Però el més important que va llegir van ser els clàssics espanyols i els autors del segle XIX espanyol, francès o anglès. Josepmaria feia unes quantes classes particulars, algunes al pis de Fernando el Catòlico. Per allí venia una noia a rebre classe, i Josepmaria procurava que sempre hi fos present la meua mare, cosint. També feia classe a nois una mica més grans que jo, i els anomenàvem “els de la Tietàvia”, perquè els acompanyava una tieta àvia seva molt simpà-

El sotanillo, c. Alcalá, 58.

tica, el cognom de la qual no recordo, que es va fer molt amiga de Josepmaria. Josepmaria també es dedicava molt a mi. Em treia a passejar quan tenia alguna estona lliure, sobretot els diumenges. Algunes vegades em portava a berenar al Sotanillo, on es reunia amb nois amb els quals feia apostolat. Jo no m'asabantava gaire de la feina que feia, però era allà.

AL “PATRONATO DE ENFERMOS”

L'onze de maig de 1931 va ser el dia de la crema de convents a Madrid i vàrem haver de deixar el “Patronato”. Jo vaig acompanyar Josepmaria a portar el Santíssim des de la capella del “Patronato”, al carrer Nicasio Gallego, a casa d'en Pepe Romeo, al mateix carrer de Santa Engracia, cantonada Maudes, gairebé a Cuatro Caminos. Pot ser que ens acompanyés també en Cortés Cavanillas, però no ho recordo. Amb seguretat hi vam anar caminant, perquè recordo l'ambient, la gent per les voreres, etc. Josepmaria anava vestit de paisà amb roba que li havia facilitat en Pepe Romeo i amb una boina que li tapava la gran tonsura que portava aleshores. Pel carrer podíem circular, ja que, malgrat que l'ambient era revolucionari, l'agitació estava

centrada al voltant dels convents. (...) Després vam pujar a la terrassa per veure els incendis.

A MARTÍNEZ CAMPOS

Per aquesta casa venien molts nois que tractava Josepmaria. Jo anava a buscar xurros i bunyols per a les xocolatades que feia Carmen. La meua mare col·laborava també de gust. Per aquella època devia dir que “els nois del Josepmaria s'ho mengem tot”, tal com recorden alguns.

Recordo també Isidoro Zorzano, que va estudiar amb Josepmaria els tres darrers cursos del batxillerat a l'Institut de Logronyo. Solia explicar que el sorprenia veure que el meu germà estudiava normalment, sense un especial esforç, i obtenia sempre notes brillantíssimes. En canvi ell havia de passar hores i hores estudiant per treure notes mitja-

Martínez Campos, 4.

La Legació d'Hondures, al pg. de la Castellana, 53.

nes. Recordava que Josepmaria aprenia i retenia les coses amb gran facilitat i que podia destinar temps a lectures que no estaven directament relacionades amb les assignatures, però amb les quals completava la seva formació humanística. En aquell temps vaig anar, amb Josepmaria i altres nois, a Vallecas o a Tetuán. No puc precisar bé la data, però sí que era encara petit. Segurament quan vivíem a José Marañón o potser ja a Martínez Campos. Allò era ple de barraques. S'hi donaven classes de catecisme.

DURANT LA GUERRA CIVIL

Uns mesos després de l'inici de la guerra, José María González Barredo ens va trobar refugi a la Legació d'Hondures, i va tramitar que Josepmaria i jo poguéssim refugiar-nos-hi. Van venir a buscar-nos en un cotxe del consolat. El cotxe era petit, amb bandera

d'Hondures. Ens vam emportar totes les maletes. Vàrem passar bé els controls d'entrada a Madrid perquè, malgrat que anàvem sense documentació, els devia impressionar el cotxe amb bandera blava i blanca d'Hondures.

Josepmaria, els primers dies, celebrava la Santa Missa al *ball* del consolat, fins que el cònsol va dir que era perillós i ho va prohibir. Fins i tot va arribar a donar alguna meditació a la qual assistia el qui volia. Quan el cònsol ho va prohibir, Josepmaria celebrava a la nostra habitació i solia dirigir-nos la meditació als cinc que estàvem amb ell. Recordo que alguna vegada va estar malalt. Va tenir algun atac de reumatisme, però suposo que hi devia influir l'estat d'inanició en què estàvem tots, perquè menjàvem molt poc. Josepmaria menys que la resta perquè hi havia dies que no menjava res o molt poca cosa, suposo que com a mortificació, per oferir-ho a Déu.

A finals del mes d'agost, Josepmaria va poder sortir també d'Hondures, amb una documentació que li va facilitar el cònsol. Recordo que portava un braçilet amb els colors de la bandera d'Hondures. Algun cop va venir a visitar-nos al pis del carrer Caracas. Va estar mes i mig movent-se per Madrid, fins que va marxar a València i Barcelona, camí de la frontera francesa. Vivia a l'àtic d'una casa del carrer Ayala. No sé de qui era ni sabia precisar, ara, quina va ser la casa. Només recordo que pocs dies després d'haver marxat Josepmaria, vaig anar amb l'Isidoro a recollir el que havien deixat allí i hi havia caigut un obús, precisament a l'habitació que usaven. Entre el que vàrem recollir, recordo una imatge de la Mare de Déu que vaig guardar durant la resta de la guerra i vaig tornar a Josepmaria quan me la va demanar; ara és a Roma a sobre de la taula en la qual treballava habitualment.

Nova església a la seva ciutat natal

Dedicada al beat Josepmaria Escrivà

Un mes abans de l'inici dels actes commemoratius del centenari del naixement del fundador de l'Opus Dei, el bisbe de la diòcesi, Juan José Omella, va dedicar el passat vuit de desembre a Barbastre una nova església parroquial, que és el primer temple dedicat a Espanya al beat Josepmaria.

A la solemne concelebració litúrgica van participar, juntament amb quaranta sacerdots, Ambrosio Echebarria, bisbe emèrit de la diòcesi i impulsor de la construcció del temple el 1995, i el prelat de l'Opus Dei, Javier Echevarria.

A l'homilia, Juan José Omella es va referir al beat Escrivà com a "barbastrenc universal, que va seguir les petjades de Crist proclamant, i vivint, la crida universal del Senyor a la santedat".

En acabar la celebració, el bisbe prelat de l'Opus Dei, Javier Echevarria, va manifestar la

seva alegria per trobar-se a Barbastre i el seu agraïment a l'església diocesana per la dedicació del nou temple a qui "va estimar profundament la seva terra natal, alhora que va col·laborar en la solució de problemes presents a tot el món".

Aquesta església dedicada al beat Josepmaria se suma a altres esglésies i capelles en llocs com Roma, Washington, Caracas, Cañete (Perú) o Morisca (Polònia), com a mostres de la seva àmplia devoció.

Un metge és curat d'una radiodermatitis

Pas decisiu cap a la canonització

Es fàcil imaginar amb quin interès el doctor Nevado ha seguit les notícies sobre el miracle que ell mateix va experimentar a les seves mans, després d'haver demanat la curació al beat Josepmaria Escrivà. La història del doctor Manuel Nevado Rey és la història d'una malaltia professional amb final feliç, gràcies a Déu. Té ara 69 anys, viu a Almendralejo (Badajoz) i treballa a 30 quilòmetres, a Zafra, com a cirurgià general en el Centre Assistencial de la Seguretat Social. Fa quaranta anys es va casar amb Consuelo Santos Sanz, llicenciada en Filosofia i Lletres i infermera especialista en quiròfan. La va conèixer a l'Hospital de Valdecilla, Santander, on ell s'especialitzava en Cirurgia General i Traumatologia.

ANYS DE TREBALL SOTA ELS RAIGS

El nou matrimoni es va instal·lar a Almendralejo i el doctor Nevado va continuar el seu treball en el petit hospital privat de Nuestra Señora del Pilar, que era conegut com la Casa de Misericordia. Ell era el director mèdic i cap del departament de Cirurgia General i Traumatologia, i ho atendien les germanes Mercedàries de la Caritat.

Durant molts anys, les mans del doctor Nevado van estar exposades a l'acció dels raigs X, principalment quan havia de reduir alguna fractura, degut a la manca de protecció que tenien els aparells aleshores. Sor Carmen Esqueta, la religiosa que actuava com a infermera de quiròfan, ha explicat: "Era un home extraordinàriament treballador, que preparava

molt bé cada operació i s'extremava amb els malalts. Fèiem tota mena d'operacions: estòmacs, pròstates, columnes... Fèiem molta traumatologia, especialitat en la qual aleshores es requerien operacions que es feien sota raigs X. Sota aquests raigs treballaven les seves mans, durant molt de temps, i amb una forta intensitat, ja que posava molt d'afany perquè les operacions quedessin molt bé i volia comprovar-ne fins a l'últim detall".

UNA MALALTIA INCURABLE

El 1956 va començar a exposar-se als raigs, i ja el 1962 l'aspecte de les seves mans mostrava clarament els primers símptomes de la malaltia, però va continuar treballant. La radiodermatitis té un desenvolupament progressiu i irreversible; a poc a poc la pell es va anar deteriorant i aviat van aparèixer les típiques plaques d'hiperqueratosi i ferides, principalment a la cara lateral dels dits central i anular de la mà esquerra, la part que estava sotmesa més directament a l'acció dels raigs.

"Jo ho he vist -ha explicat la seva esposa, per a la qual l'afecció del seu marit no passava

inadvertida- quan l'ajudava com a infermera, en moltes ocasions i durant molts anys"; perquè, continua dient, "habitualment reduïa les fractures sota control radioscòpic, com es feia aleshores. En aquells anys, els equips i instrumental de radiologia eren d'escassa qualitat i les mesures de protecció molt precàries".

Igualment recorda sor Carmen que "va arribar un moment en què li resultava insofrible rentar-se les mans amb bons detergents i fregant amb el raspall, com fan els cirurgians abans de les operacions". Tampoc no tolerava el talc dels guants de goma i en feia servir uns de lli sota d'aquells.

"El meu marit es cobria les ulceracions, de molt mal aspecte, amb diversos apòsits que jo li canviava sovint", ha explicat Consuelo.

El 1984 o 1985 va deixar absolutament la cirurgia major i tota mena d'operacions sota raigs X. L'únic que feia era reduir fractures menys importants i col·locar guixos; fins que va haver de deixar la cirurgia totalment.

El doctor Ginés Sánchez Hurtado, professor titular de Dermatologia de la Universitat d'Extremadura, és un bon testimoni de l'evolució de les lesions de les seves mans i recorda que,

poc abans de la curació, hi van aparèixer úlceres evidents i hiperqueratosi infiltrades, que feien pensar en carcinomes espinocel·lulars ja establerts, com una darrera evolució de la greu radiodermatitis crònica que patia. Eren els símptomes d'evolució habitual en un mal sense marxa enrere.

El doctor Nevado sabia que les lesions de les seves mans no tenien un tractament específic, ni adequat a la gravetat. Simplement s'aplicava vaselina sobre les extenses ulceracions que presentava, amb la finalitat d'alleujar les lògiques molèsties.

LA INTERCESSIÓ DEL BEAT JOSEPMARIA

La dolència del doctor Nevado va iniciar, però, un canvi sorprenent, que es va anar fent inexplicable, el novembre de 1992.

Consuelo, la seva esposa, ho ha explicat: "El meu marit i jo vàrem fer un dels nostres viatges acostumats a Madrid. Va aprofitar-lo per fer una consulta al Ministeri d'Agricultura sobre la situació en què quedarien les vinyes amb l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Europea".

El doctor Nevado va acudir al Ministeri acom-

panyat d'un amic veterinari que tenia interessos similars. Tot i que no estava previst, va haver d'atendre'ls un enginyer agrònom, Luis Eugenio Bernardo Carrascal, que recorda: "Després d'atendre'ls, en acomiadar-los em vaig fixar en les seves mans, que em van sorprendre perquè les tenia completament cobertes de ferides. Li vaig preguntar què li passava i em va comentar que patia una important radiodermatitis crònica des de feia molt de temps".

Després d'escoltar les seves dificultats i molèsties, i que la malaltia no tenia curació, "amb els millors desitjos de poder ajudar-lo en alguna cosa, li vaig oferir una estampa amb l'oració al fundador de l'Opus Dei, monsenyor Josepmaria Escrivà de Balaguer, beatificat feia uns mesos -recordo que li vaig dir- i el vaig convidar que es posés sota la seva protecció i encomanés la curació de les seves mans. Va acceptar l'estampa de bon grat, va agrair el meu interès i ens vàrem acomiadar després d'haver intercanviat les nostres targetes".

El doctor Nevado va sortir "divertit, sorprès i agrait", perquè l'últim que esperava en aquella visita era que, juntament amb el consell o l'assessorament professional, li entreguessin l'estampa d'un sacerdot en camí de canonització. Uns dies després, el matrimoni va viatjar a Viena per assistir a un congrés mèdic, i diu Consuelo que "ens va sorprendre molt, tant al meu marit com a mi, trobar tantes estampes del beat Josepmaria a totes les esglésies que visitàvem, i vàrem comentar la universalitat de la seva devoció". "Això em va impressionar -ha explicat el doctor Nevado- i em va animar a resar per la meua curació".

UNA CURACIÓ COMPLETA

A partir d'aquest moment va començar la inexplicable i espontània regressió de la radiodermatitis crònica, tal com diu el doctor Nevado: "Des del moment en què em vaig posar

sota la intercessió del beat Josepmaria Escrivà, les mans van anar millorant i, aproximadament en uns quinze dies, van desaparèixer les lesions i es van quedar com ara, perfectament curades".

Havia estat trenta anys patint el progressiu agreujament de la radiodermatitis crònica, l'evolució natural de la qual ell la coneixia perfectament, i sabia que l'obligaria a progressives amputacions: dits, mà... per provar d'evitar l'aparició de metàstasi a distància. Ara, de sobte, sense que pogués trobar cap explicació científica, en només quinze dies va veure com desapareixien les lesions fins arribar a la curació completa, malgrat que el doctor Nevado esperava una altra evolució lògica: "Jo temia molt que es produís una metàstasi, la qual cosa hagués tingut ja un pronòstic fins i tot infaust, però no va succeir. Es va curar senzillament la radiodermatitis, i jo no puc més que atribuir-ho a la intercessió del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer".

TORNADA AL TREBALL

De seguida va trucar per telèfon a l'enginyer del Ministeri per donar-li la sorprenent notícia: "Pocs dies abans de Nadal d'aquell any -explica Luis Eugenio Bernardo, qui li havia donat l'estampa- vaig rebre una trucada telefònica del doctor Nevado amb la qual em va comunicar, ple d'alegria, que les lesions de les seves mans havien desaparegut completament. Atribuïa la curació a la intercessió del beat Josepmaria". A partir del gener de 1993, el doctor Nevado va tornar a fer amb completa normalitat tota mena d'intervencions, tal com va declarar a l'inici de l'estiu: "Des de la curació he tornat a treballar normalment i torno a fer cirurgia general"; i afegia que aleshores ja feia "un elevat nombre d'intervencions quirúrgiques".

Abans de la beatificació de monsenyor Escrivà, celebrada el 17 de maig de 1992, a més

de la curació d'una religiosa Carmelita de la Caritat, que va ser declarada miraculosa, es van presentar a la Santa Seu dos volums gruixuts amb vint casos de curacions perfectament descrits, estudiats i dictaminats per diversos metges. Ara, igualment, com a testimoni de la fama de "signes", s'han presentat uns altres dos volums amb setze curacions més -també descrites, estudiades i dictaminades-, a les quals s'han afegit posteriorment unes altres vuit. El 1996 la Congregació per a les Causes dels Sants va sancionar que el procés que s'havia instruït a la diòcesi de Badajoz l'any 1994 s'havia realitzat amb ple respecte de les normes i de la praxi jurídiques vigents. El juny de 1997, la consulta mèdica de la Congregació per a les Causes dels Sants va afirmar per unanimitat que la curació del doctor Nevado de la seva "cancerització de radiodermatitis crònica greu en el seu tercer estadi en fase d'irreversibilitat" va ser "molt ràpida, completa i perdurable; científicament inexplicable". Uns mesos després els consultors teòlegs de la Congregació es van pronunciar amb vot positiu unànim sobre el caràcter sobrenatural d'aquesta curació i sobre la relació causal entre la invocació del beat Josepmaria Escrivà i la desaparició de la malaltia. El pas següent es va fer el passat 21 de setembre: els cardenals i bisbes membres de la Congregació per a les Causes dels Sants van confirmar el caràcter miraculós i l'atribució al beat, i van considerar, per tant, que es podia demanar al Romà Pontífex autorització perquè es pogués publicar el consegüent decret. El darrer 20 de desembre, es va llegir davant del Sant Pare el decret sobre el miracle, que serà publicat a l'*Acta Apostolicae Sedis*, amb la qual cosa resta obert el camí perquè, en un pròxim Consistori Públic Ordinari, el Romà Pontífex, amb el vot unànim dels cardenals, determini la canonització i indiqui la data de la cerimònia.

Amb el decret fet públic el 20 de desembre de 2001, el prelat de l'Opus Dei, monsenyor Javier Echevarría, es va expressar amb aquestes paraules: "Els miracles són sempre un signe de la misericòrdia de Déu amb els homes. Per això, la notícia de l'aprovació pel Sant Pare de diversos miracles, i entre ells un d'atribuït a la intercessió de Josepmaria Escrivà, precisament en vigílies del centenari del seu naixement, és per a mi un motiu d'alegria. Desitjo profundament que els cristians renovem la nostra fe en el poder del Senyor i en l'ajuda dels sants. Avui, tan a prop del Sant Nadal, prego a Déu que ens concedeixi el miracle de la pau, d'aquesta pau que en ocasions sembla inabastable: la pau als cors, a les famílies i entre els pobles. Ahora, sé que no n'hi ha prou amb demanar a Déu els miracles. Jesucrist ens crida a ser 'sembradors de pau i d'alegria', com va repetir amb constància Josepmaria Escrivà".

Una escola per al centenari

Es diu IIT i és a Lagos (Nigèria).
Ens en parla el director administratiu
Darlington Agholor

Nigèria, com molts altres països de l'Àfrica, té una gran necessitat d'educació tècnica bàsica.

L'Institute for Industrial Technology (IIT) és un projecte social, orientat a l'ensenyament d'aptituds tècniques i valors ètics a joves acabats de sortir del col·legi, i a treballadors grans del sector menys privilegiat de la societat. A Nigèria, un país amb una població aproximada de 120 milions de persones, la majoria dels habitants viuen per sota del nivell de la pobresa. La taxa d'atur al país arriba a rondar el 60%. IIT és obert a persones de totes les ètnies i religions, i el seu objectiu és oferir formació de qualitat perquè tots arribin a estar altament qualificats.

Qui va inspirar la idea d'aquest projecte?

Aquest projecte, com molts altres de caràcter social amb característiques semblants a tot el món, ha sigut el resultat de l'impuls del beat Josepmaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei. Ell estava molt interessat per ajudar els menys privilegiats de la nostra societat, millorant les seves condicions socials perquè poguessin obtenir els recursos necessaris per viure una vida més digna. Ho vàrem aprendre de la seva profunda caritat cristiana, que feia que veiés en cada persona un Fill de Déu. El beat Josepmaria ho va afirmar

amb claredat: **Ningú no és millor que altres, ningú! Som iguals! Cadascun de nosaltres val el mateix, cada persona val la sang de Crist!** Ens va animar, com ho va fer amb els seus fills en altres països, a començar al més aviat, amb la col·laboració d'altres ciutadans de bona voluntat, una escola tècnica per promoure capacitacions i una sòlida formació cristiana a les persones que fos possible en aquest gran país. Som conscients que duem a terme el seu desig. El 27 de març de 2000, IIT va arrencar amb els primers aprenents. Un principi petit per a un somni ambiciós!

El 9 de gener de 2002 es compliran cent anys del naixement del beat Josepmaria Escrivà i aquesta escola vol ser un regal d'aniversari amb el qual mostrem la gratitud per haver-nos deixat en l'esperit

A la dreta, alguns alumnes de l'escola. A dalt, el barri on es troba.

de l'Opus Dei l'ideal de la santedat a través del treball ordinari. Tenim l'esperança que l'escola seguirà durant molts anys donant testimoni d'aquesta gratitud i de la nostra devoció al fundador de l'Opus Dei.

Quins mètodes de formació s'utilitzen a IIT?

S'utilitza el sistema de formació dual, experimentat ja a Alemanya i, després, a les Filipines. És un sistema pel qual l'alumne realitza l'aprenentatge en dos llocs amb absoluta sintonia: l'escola i la fàbrica. L'escola proporciona una educació bàsica i general, incloent aspectes culturals, socials, doctrinals i tècnics, mentre que la fàbrica proporciona una experiència més

cordat recentment portaveus del govern. Molts països han estat capaços de desenvolupar-se per la importància que van donar a l'educació tècnica. Durant molt de temps, al nostre país s'han menyspreat les habilitats manuals, i molts nigerians han cercat en l'educació universitària l'única opció per assolir una educació digna. Per aquesta orientació continua havent-hi una manca de formació tècnica dels alumnes, que no ajuda a vèncer l'atur. Quan les indústries contracten noves persones han de formar-les per millorar les seves capacitats. IIT és, per tant, una necessitat per a l'individu i la indústria.

específica, facilitant el treball en equip. L'escola disposa de tres programes principals: un curs d'electromecànica de tres anys de durada, orientat a joves entre 18 i 21 anys que acaben de fer el batxillerat; també un curs d'electromecànica de dos anys per a professionals; i cursos de curta durada. Preparem els alumnes perquè siguin tècnics capaços de desenvolupar múltiples activitats, en electricitat, mecànica, electrònica i automatització.

En quina situació es troba l'educació tècnica a Nigèria?

Nigèria mai no ha donat la prioritat deguda a l'educació tècnica reconeixent-la com a eix principal de l'economia, cosa que han re-

Iniciatives com IIT són nombroses també en altres països. Aquí s'ensenya la tècnica juntament amb l'amor al treball, explica Darlington Agholor.

Quina ha estat la reacció de la indústria local?

Des del començament, les companyies d'àmbit local han estat força receptives. Per a nosaltres, la més important fins ara ha estat la *Bastecdille*. Després de diverses converses, vam arribar a un acord amb la direcció de l'empresa per

llogar la seva antiga escola de formació, situada dins del recinte de la fàbrica, en el Polígon Industrial d'Ogba, Ikega. A més, per començar la nostra activitat van facilitar torns i altres equips. Altres empreses també han donat màquines per facilitar la formació. Gaire-

bé cada dia, experts del món de la indústria visiten IIT per conèixer-lo personalment, i tots hi tenen gran esperança, i expressen entusiasme i paraules de lloança.

Eugene Agboifo Obu

On s'uneixen el cel i la terra

Per trobar Déu enmig de les ocupacions més materials
De l'homilia "Estimar el món apassionadament" (*)

Fills meus, allà on hi ha els vostres germans els homes, allà on són les vostres aspiracions, el vostre treball, els vostres amors, allà és el lloc del vostre encontre quotidià amb Crist. És enmig de les coses més materials de la terra on hem de santificar-nos, servint Déu i tots els homes.

dia. Sapigueu-ho bé: en les situacions més comunes hi ha quelcom de sant, de diví, amagat, que pertoca a cadascun de vosaltres de descobrir.

Jo solia dir a aquells universitaris i a aquells treballadors que venien a mi cap allà els anys trenta, que havien de saber *materialitzar* la vida espiritual. Els volia apartar així de la temptació, tan fre-

qüent llavors i ara, de portar com una doble vida: d'una banda, la vida interior, la vida de relació amb Déu; i de l'altra, diferent i separada, la vida familiar, professional i social, plena de petites realitats terrenals.

Que no, fills meus! No hi pot haver una doble vida, no podem ser com esquizofrènics si volem ser cristians: hi ha una vida única, feta de carn i d'esperit, i és aquesta que -en l'ànima i en el cos- ha de ser santa i plena de Déu. Aquest Déu invisible ens el trobem en les coses més visibles i materials.

No hi ha cap altre camí, fills meus: o bé sabem trobar el Senyor en la nostra vida ordinària, o bé no el trobarem mai. (...)

Us asseguro, fills meus, que quan un cristià fa amb amor allò que és més intranscendent de les accions de cada dia, justament allò traspua la transcendència de Déu. Per això us he repetit, amb un martelleig cons-

Ho he ensenyat constantment amb paraules de la Sagrada Escripura: el món no és dolent, perquè ha sortit de les mans de Déu, perquè és criatura seva, perquè Jahvè l'esguardà i veié que era bo (Cfr. Gn 1, 7 i ss.). Som nosaltres els homes que el fem dolent i lleig, amb els nostres pecats i les nostres infidelitats. No en dubteu, fills meus: qualsevol mena d'evasió de les honestes realitats diàries és, per a vosaltres, homes i dones del món, cosa oposada a la voluntat de Déu.

Al contrari, heu d'entendre ara -amb claredat nova- que Déu us crida a servir-lo *en i des de* les feines civils, materials, seculars de la vida humana: en un laboratori, al quiròfan d'un hospital, a la caserna, a la càtedra universitària, a la fàbrica, al taller, al camp, a la llar familiar, i en tot l'immens panorama del treball, Déu ens hi espera cada

El 8-X-1967 el beat Josepmaria va pronunciar l'homilia "Estimar el món apassionadament".

pendència personal que us pertoca. I aquesta cristiana *mentalitat laical* us permetrà fugir de tota intolerància, de tot fanatisme –ho diré d’una manera positiva–, us farà conviure en pau amb tots els vostres conciutadans, i també us farà fomentar la convivència en els diversos ordres de la vida social. (...)

He d’acabar, ja, fills meus. En començar us he dit que la meua paraula volia anunciar-vos alguna cosa de la grandesa i de la misericòrdia de Déu. Em penso que ho he aconseguit parlant-vos de viure santament la vida ordinària: perquè una vida santa enmig de la realitat secular –sense fressa, amb senzillesa, amb veracitat– ¿no és avui potser la manifestació més commovedora de les *magnalia Dei* (Ecli 18, 4), d’aquestes portentoses misericòrdies que Déu ha obrat sempre i que mai no deixa d’obrar, per la salvació del món?

☞ Homilia pronunciada al campus de la Universitat de Navarra. *Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer*, pp. 157-166. Rialp, Barcelona 1991.

tant, que la vocació cristiana consisteix a fer hendecasil·labs amb la prosa de cada dia. Sembla, fills meus, que és a la línia de l’horitzó on s’ajunten el cel i la terra; mes no és així: on veritablement s’ajunten és en els vostres cors, quan viviu santament la vida ordinària... (...)

Interpreteu, doncs, els meus mots com el que són: una crida perquè exerciu, cada dia!, i no solament en situacions d’emergència, els vostres drets; i perquè compliu noblement les vostres obligacions com a ciutadans –en la vida política, econòmica, universitària, professional–, assumint amb valentia totes les conseqüències de les vostres decisions lliures, bo i carregant la inde-

Ens escriuen

TROBAR UNA FEINA

A l’inici de l’any, vaig haver de canviar de treball perquè m’havien acomiadat de l’anterior, però després d’algunes setmanes, van començar a sorgir problemes de difícil solució. Vaig començar aleshores a demanar a Déu per la intercessió del beat Josepmaria, al qual tinc molta devoció, que em trobés una nova feina, adequada a les meves condicions i amb la qual pogués guanyar-me la vida. Era difícil perquè aquí la taxa d’atur és elevada. Abans d’un mes, em va trucar un professor de la Universitat per convocar-me a una reunió, tot i que jo no havia demanat res. No sé com van aconseguir el meu telèfon. Vaig acudir a la reunió i vaig veure que s’obrien unes possibilitats de treball interessants en un lloc proper a la meua residència. Efectivament, vaig ser contractada com a professora.

No tinc cap mena de dubte de la intercessió del beat Josepmaria, sobretot quan vaig saber que em van cridar a mi per un error del número de telèfon. A més a més, això va passar precisament el 17 de maig, aniversari de la beatificació.

25-V-2000, Londrina, Brasil

EL SEGON NEN

Tinc una amiga que desitjava vivament tenir un segon nen. Estava pensant a consultar el metge per si podia tenir algun problema, ja que l’embaràs no es produïa.

Quan em vaig assabentar del seu desig,

Sèrie filatèlica emesa a Veneçuela, amb ocasió del centenari.

vaig resar, amb confiança, al beat Josepmaria Escrivà per aquella intenció i fa dues setmanes que em va trucar, molt feliç, per donar-me la meravellosa notícia que li acabaven de confirmar que estava esperant un fill. Li vaig dir que havia resat al beat Josepmaria i m’ho va agrair molt.

30-XI-2000, Singapur

NO HI HAVIA PLACES

Un dia vam anar a l’estació per agafar un autobús que ens portaria a Yamoussoukro. Volíem marxar com més aviat millor i la idea era agafar el tren de les tres de la tarda, però ens van dir que ja no hi havia places fins al de les sis. El viatge durava unes tres hores i no ens agradava viatjar de nit perquè aquests autobusos no és infreqüent que s’espattlin. Ens feia por passar la nit a la carretera.

Malgrat tot, ja havíem pres el bitllet, mentre vèiem la gent pujar al cotxe que havia de sortir de seguida. La que anava amb mi em va suggerir resar al beat Josepmaria perquè ens hi deixessin dos llocs. Vam anar a parlar amb l'encarregat, però va ser inútil... Aleshores vam reduplicar l'oració i ens vàrem posar a resar juntes una novena.

No ens va donar temps a acabar-la perquè l'encarregat ens va cridar i ens va canviar els bitllets perquè poguéssim sortir de seguida. No cal dir que, durant el viatge -en aquelles tres hores- vam agrair al beat Josepmaria aquest nou favor que ens havia fet.

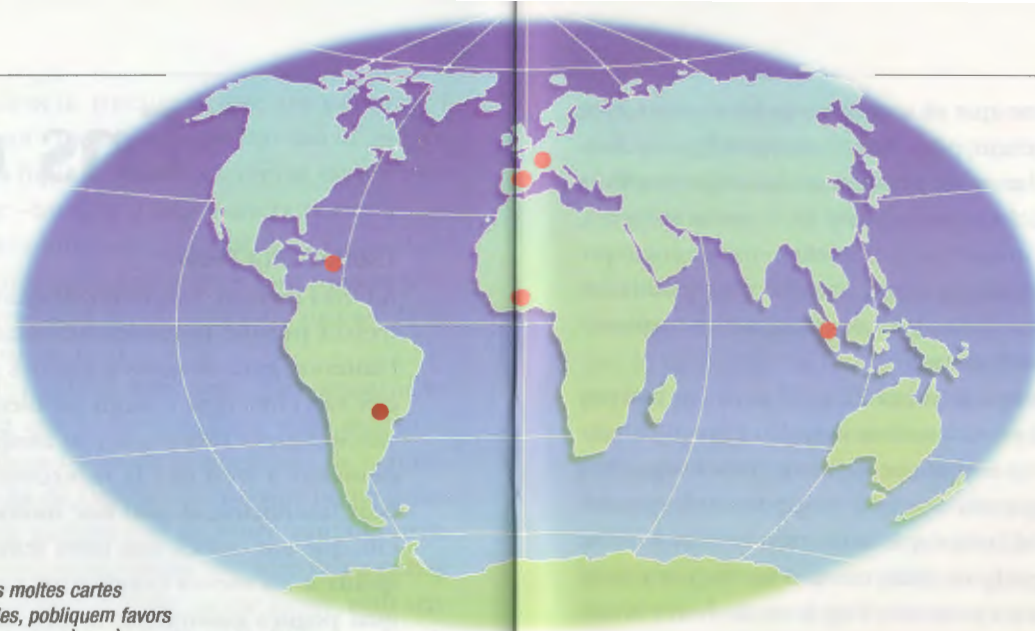
Yamoussoukro, Costa d'Ivori

UNA CREMADA

Era a casa del meu germà i, mentre conversava amb la cunyada a la cuina, el nebodet d'un any d'edat va anar darrere seu quan ella es disposava a treure una cassola d'aigua calenta per posar-hi l'arròs. En moure's, li va caure al nen aigua calenta al braç esquerre, per sobre i per sota fins a l'aixel·la. Ràpidament, el vam posar a sota de l'aixeta i li vam treure la robeta. La part que s'havia cremat era completament vermella i irritada, el nen cridava i la seva mare es va posar a cridar.

Li vaig dir que cerqués vaselina i vaig recordar que aquell dia era una festa de la Mare de Déu, i quan l'hi posàvem, li deia que la Mare de Déu el curaria. El nen continuava plorant molt i tremolant. Mentre el bressolava el vaig encomanar al beat Josepmaria perquè li calmés el dolor i, gairebé en el mateix moment, el nen va deixar de plorar. Durant el camí cap a l'hospital, el nen seguia tranquil. En arribar-hi, li van posar compreses d'aigua freda mentre jo, a la sala d'espera, vaig continuar demanant al beat

De les moltes cartes rebudes, publiquem favors procedents d'Àsia, Àfrica, Europa i Amèrica.

UN BATEIG A ÚLTIMA HORA

Fa anys una senyora anciana de la parròquia em va pregar que resés per un conegut seu, molt gran ell també, que no estava batejat. Vaig tenir ocasió de conèixer-lo i de parlar amb ell. Havia celebrat ja el norantè aniversari, les forces anaven minvant i el perill que li sobrevingués la mort sense ser batejat augmentava. El vaig encomanar al beat Josepmaria i quina no va ser la meva sorpresa quan, fa una setmana, em va dir que en el fons creia en la persona de Jesucrist i en l'ideal que havia predicat.

Em va semblar que era un bon acte de fe i vaig aprofitar l'ocasió per parlar-li un altre cop del baptisme. Va accedir-hi de seguida, però encara amb certes reserves comprensibles, que vàrem resoldre amb facilitat. Finalment quedarem que vindria a la parròquia. Ahir es va presentar acompanyat per la senyora que l'havia encomanat tants anys. Va rebre el baptisme i aquella bona senyora va fer de padrina. Tots els qui el coneixen parlen d'un miracle. Jo també penso que Déu ens ha concedit un favor molt gran que atribueixo a la intercessió del beat Josepmaria, a qui havia confiat el "cas".

Josepmaria que es recuperés. Mitja hora o quaranta minuts més tard, vaig anar a preguntar a la mare si necessitava alguna cosa. Tenia el nen als braços, tranquil, i vaig veure que el seu braç estava com si res no li hagués passat; només li quedava una lleugera irritació i algun senyal petit a l'aixel·la. Dono moltes gràcies a Déu ja que, per la intercessió de la Mare de Déu i del beat Josepmaria, la cremada no va tenir conseqüències majors.

13-V-2000, Caguas, Puerto Rico

3-VIII-2000, Zuric, Suïssa

Camí, en àrab

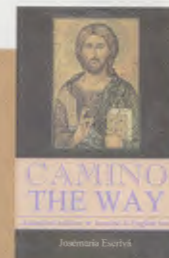
Camí, edició mexicana commemorativa del centenari

Memòria del beat Josepmaria Escrivà, Itàlia

Estats Units, El Fundador de l'Opus Dei

Camí, edició bilingüe castellà-anglès

Via Crucis, edició finlandesa

Amics de Déu, edició castellana en audio

NO HI TROBO UNA ALTRA EXPLICACIÓ

Sóc metge cardiòleg i he hagut d'afrontar tota mena de casos, dels quals molts han estat d'extrema gravetat. Avui, però, em sento obligat a comunicar un fet veritablement insòlit.

L'1 d'octubre de 1992, cap a dos quarts d'onze, estàvem acabant de sopar la meua dona i jo amb un matrimoni amic. De sobte em va sorprendre una trucada de la meua mare que, molt angoixada, em deia que el meu pare, sobtadament, s'havia trobat malament i havia perdut el coneixement: em va transmetre l'evidència que es tractava d'una cosa molt seriosa.

Vaig sortir immediatament. Em va acompanyar el meu amic -Carlos-, que em va anar llegint l'oració a Josepmaria Escrivà, a la beatificació del qual havíem assistit feia molt poc temps. Jo seguia la pregària molt preocupat perquè el meu pare ja havia tingut un infart cardíac feia uns anys i, si n'hi havia un altre, tindria molt mal pronòstic.

Vàrem trigar uns vint minuts a arribar. Vaig trobar el meu pare estirat al llit totalment inconscient per una aturada cardiorespiratòria. Vaig veure que el color de la pell era força pàl·lid i no vaig poder apreciar símptomes de respiració. També vaig comprovar, en un examen més detingut, que tampoc no eren perceptibles el pols radial, ni el carotí ni el femoral. Vaig

pensar que el meu pare ja havia mort. Vaig començar, però, a fer-li un massatge cardíac. Van haver de passar uns cinc minuts amb la maniobra quan, davant de la meua sorpresa, vaig començar a percebre que el cor recomençava a bategar i també que semblaven iniciar-se uns primers moviments respiratoris, molt lents.

La meua primera alegria, però, va canviar aviat en una seriosa inquietud perquè el malalt va començar a donar clars símptomes d'isquèmia cerebral. Vaig pensar de seguida que el temps que havia estat el cervell sense irrigar havia estat causa d'un dany irreversible a les neurones. Vaig tenir aleshores la sensació d'haver recuperat un cos que vivia en estat vegetatiu sense l'ús de facultats mentals. Em venien al cap una gran quantitat de casos semblants que havia conegut en tants anys d'exercici de la medicina i no hi veia una altra alternativa: o el meu pare moria, o es quedaria com un vegetal. De moment, vaig fer cridar al rector, que el va atendre de seguida. Ja he dit que, quan anàvem nerviosos pel carrer, resàvem amb intensitat. Després jo vaig

seguir resant mentre provava de recuperar el meu pare. En aquests moments en què ja no podia fer res com a metge, la pregària es va fer més intensa. Vaig pensar que era l'única esperança que em restava.

Així van passar les deu hores següents. Devien ser les deu del matí del dia 2 d'octubre, que jo no havia oblidat que era una data important per a tot l'Opus Dei, i també pensava que el beat la celebraria al cel. En aquesta hora, aproximadament, va passar l'inesperat i inesperable. Contra tot pronòstic, el meu pare es va despertar, va obrir els ulls i, al poc temps, va pronunciar les primeres paraules. Només unes hores després, va recuperar plenament la consciència. Al migdia parlava amb normalitat.

M'esperava encara una nova sorpresa quan vaig poder fer-li un electrocardiograma. No és superflu que digui que jo coneixia molt bé la gràfica del meu pare. Aquell matí vaig veure, amb sorpresa, que es veien nítides les ones residuals de l'infart que havia tingut sis anys enrere, però no apareixia cap signe de l'aturada cardíaca soferta unes poques hores abans! Era com si aquella nit no hagués passat res d'anormal.

A partir d'aquell moment, la recuperació va ser tan completa que molts van considerar que estava millor que abans del que s'havia esdevingut aquella nit, i vaig haver de donar la raó a la meua mare, que va repetir moltes vegades: "Des que va ressuscitar està molt millor que abans".

Jo no puc explicar-me què va passar en aquelles deu hores i tinc la convicció que va ser Déu, per mitjà del seu gran intercessor Josepmaria Escrivà, qui va voler que el meu pare estigués encara un temps entre nosaltres.

Madrid, Espanya

RABÍ KREIMAN

Ángel Kreiman
Brill, Gran Rabí de
Xile de 1970 a
1990, és
actualment
membre de
l'executiu de la
Confraternitat
Judeocristiana
Internacional i
Vicepresident internacional del Consell
Mundial de Sinagogues.

En el tractat ètic del Talmud, Pirke Avot, Rabí Simó el Just diu: "Sobre tres pilars se sosté el món: la Torà (Lei, Llum, Verb Diví, Pentateuc); l'avoda (treball, servei diví, servei); i la pràctica del bé entre els homes". També el beat Josepmaria Escrivà, a Solc 497, relaciona el treball amb l'oració, quan diu: "Treballem, i treballem molt i bé, sense oblidar que la nostra millor arma és l'oració. Per això, no em canso de repetir que hem de ser ànimes contemplatives enmig del món, que procuren convertir el seu treball en oració"; i a Forja 49 diu: "Qualsevol treball, fins i tot el més amagat, fins i tot el més insignificant, ofert al Senyor, duu la força de la vida de Déu!"

Intervenció al Congrés
"Cap al centenari del naixement del
beat Josepmaria Escrivà",
Buenos Aires, 28-VI-2001